

skal udslette denne Fordring, men hvorfor saa ikke sige, at det samme skal gælde her? Djemedet at fyldestgøre er i begge Retninger det samme, og derfor er den naturlige Konsekvens den, at Panteretten gaar sin Vej, naar Fordringen er forældet. Navnlig kan jeg ikke se, at der er nogen Grund til at forandre den gældende Lovgivning.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg vil først gøre den Bemærkning, at man ikke kan stille sig saaledes, at man siger, at man ikke er berettiget til at forandre den gældende Lovgivning, medmindre det er absolut nødvendigt, eller bruge lignende stærke Udtryk. Man er selvfølgelig berettiget til at forandre den gældende Lovgivning, saa snart man mener, at man kan stille noget mere hensigtsmæssigt i Stedet, mere forlanges ikke til at begrunde det, og det gør man ogsaa hver Dag. Det vilde se galt ud, hvis man skulde kunne paavise den absolute Nødvendighed af enhver Lovforandring, der foretages her af Rigsdagen eller Regeringen. Det gælder altsaa kun om det: at saa en hensigtsmæssigere Ordning, videre er jeg ikke gaaet, og det tror jeg man faar ved at lade Panteretten blive staaende. Jeg skal nemlig tillade mig at bemærke, hvad den ærede sidste Taler jo rent oversaa, at der er den Forskel, at Panteretten er en tinglig Ret, og det er den almindelige Regel, som anerkendes paa alle andre Omraader, at tinglige Rettigheder præskrives ikke. Derfor kan man ikke sige, at da den personlige Fordring præskrives, maa ogsaa den tinglige Ret præskrives; paa den Maade kan man ikke ræsonnere.

Det kan gerne være, der er forfælske Panteforhold, hvor Sikkerheden ikke duer meget, men hvor man tager den, fordi man hellere vil have den end ingen Ting o. s. v., men det kan ikke betragtes som det, der, set fra det store og hele Synspunkt, er Reglen. Den Slags Pantefordringer blive heller ikke saa gamle, ingen lader dem staa rolig hen i 10—20 Aar uden at bryde sig om dem; der maa man være anderledes med. Derimod den store Mængde Fordringer, Kreditforeningers og lignende Institutter, hvor der er forsvarlig og reel Sikkerhed, dem lader man ligge og bekymrer sig ikke

videre om dem i lange Tider. Derfor mener jeg, at Grundene ikke ere de samme i begge Tilfælde. — Endvidere vil jeg bemærke, at jeg naturligvis aldrig har ment, at man nogen Sinde skulde komme dertil, at man skulde kunne tage en Panteobligation som Pant uden at bryde sig om at indhente nogen som helst Dplysninger, thi for det første maa man være sikker paa, at den er ægte, og for det andet at Ejendommen duer noget, men jeg har sagt, at jeg kunde ikke se, hvorfor man skulde belemres med det yderligere at maatte forvisse sig om, at den ikke er præskriberet. Det kan kun bidrage til at styrke Obligationernes Kredit, at man ikke behøver at frygte for det, men at man fra den Side kan være sikker.

Da ingen yderligere ønskede at høre sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

Ændringsforslag under Nr. 1 til § 1 af Udvalget (se Tillæg B., Sp. 571) vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag under Nr. 2 til § 1 af Flertallet (Brun, P. G. C. Jensen, Rottbøll, Rump Sehested og Tolderlund) (se Tillæg B., Sp. 572) forkastedes med 35 Stemmer mod 19.

Ændringsforslag under Nr. 3 til § 1 af Oct. Hansen, Jensen-Lysholt og Jensen-Strillinge (se Tillæg B., Sp. 572) vedtoges uden Afstemning.

§ 1 (se Tillæg A., Sp. 1777) saaledes ændret vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslagene Nr. 4, 5 og 6 til § 2 af Udvalget (se Tillæg B., Sp. 572) og § 2 (se Tillæg A., Sp. 1777) saaledes ændret vedtoges uden Afstemning.